

Székelgyföldön koncerteznek

Pásztor Annával, az Anna & the Barbies zenekar énekesnőjével beszélgettünk

• Pont úgy érzik magukat, mint tinikorukban – mondja Pásztor Anna, a magyarországi Anna & the Barbies zenekar énekesnője, aki az együttes tagjaival két buszba és **egy** teherautóba ült, hogy megkezdjék életük első igazi turnéját. Habár lassan tizenöt évesek, ilyen élményben még sosem volt részük eddig. Hogy miért? Ezt is megkérdeztük az extravagáns énekesnőtől, akit a turné első állomásán értünk utol telefonon.

SZÁSZ CS. EMESE

– Mivel érkezik, mivel készül a zenekar? Miben lesz más ez az erdélyi turné, mint amit láthatunk eddig?

– A zenekar tizenöt éves, de soha nem voltunk még **egy** rendes rockzenekaros turnén: a legtöbb, amit távol voltunk, az két nap volt, az is itt volt, Erdélyben. Ez az első olyan igazi turné, amiről álmodtunk tinédzserkorunkban: hogy rockzenekarok úton vannak két hétig. Úgyhogy ez **egy** álmom teljes megvalósulása, hogy mi beszálltunk két buszba és **egy** teherautóba, és elindult a konvoj. Elképesztően izgatott is az egész brigád, ugyanis tizenöt év alatt annyira cizellálódtam és csiszolódtam, és olyan elképesztő egységet képezett a zenekar, hogy ha ilyen új kihívások nem érkeznének, akkor elkényelmesednék. De ez **egy** hihetetlen akadály és hihetetlen inspiráció. Tényleg igazi tiniknek érezzük magunkat, mint **egy** újonnan alakult rockzenekar.

– Miért hiányzott ez a turné-élmény az Anna & the Barbies életéből?

– Ennek az egésznek van **egy** nagyon szomorú vetülete: az egészen fiatal, de a közepkategóriás zenekaroknak sincs arra pénzük, hogy még Magyarországon belül is rentábilisan lemenjek vidékre, nemhogy még megfelelő technikai személyzetet is vigyenek magukkal. Amire meg eléggé jó zenekarok már, addigra annyira kiöregedtek a korból, hogy nem szeretnék klubokban játszani vagy elmenni otthonról. Nekünk meg megadatott tulajdonképpen az, hogy **egy** promóciós körút keretében, ami tulajdonképpen **egy** tehetségkutató, és az erdélyi zenekarokat hivatott beharangozni, be tudjuk utazni Erdélyt. Ez **egy** álmom megvalósulása. Tényleg úgy érezzük magunkat, mintha mi lennénk a U2.

– Nagyon extravagáns személyiség vagy, az erdélyi emberről viszont azt tartják, hogy visszafogott. Érzel te ebből valamit?

– Én nagyon nagy melegséget, kedvességet és a budapesti viszonyokhoz képest nagyon nagy emberiséget érzek itt. Olyan idejönni – mind az emberekkel való kapcsolat, mind az ittlét –, mint amikor az ember először levegőt vesz: egyszerűen tiszta és vitalitással teli. Emlékszem, amikor

Adélka (Dénes Adél, a zenekar menedzsere – szerk. megj.) anyukája először hozott mindenféle jót Erdélyből: a krumplis kenyérral nem tudunk betelni, s akkor ott volt a tojás, aminek tojás íze volt, a paradicsomnak meg paradicsom íze. Ez tényleg más klíma.

lasztható, hanem **egy** egyéniségnek a két része, és meggyőződésem, hogy mindenben benne van a rocker, meg az anyuka, meg a kiscica, csak a társadalom nagyon eldönti, hogy ki kicsoda, mettől meddig mehet el. Én azonban nagy szeretettel életem meg

énemhez az anyaság, és az előző Annát is kiszínezte: mélyebb lett és sokkal izgalmasabb, és a nőieségemet is sokkal izgalmasabban meg tudom élni. Semmit nem vett el az előző Annából, csak minden sokkal érdekesebb lett.

– Emlékszel arra, hogy mikor ismertek meg először az utcán?

– Hm... Az a helyzet, hogy nemrég még **egy** magyar hetilap szerkesztőjével battyogtam az utcán a nagykörúton, és olyan szerepben voltam, hogy aztán senki nem ismert meg. A sztárkaktól, sztárocskaktól elvárják, hogy úgy

színiomat véghezvihetem. Ezt nekem tényleg csinálnom kell.

– S mit csinálsz, amikor nem vagy a színpadon?

– Egymillió dolgot: fesztivált szervezünk, van **egy** hedonista rendezvénysorozatunk, ami épp átmegy most gasztrohedonistába, most **egy** televíziós műsor kapcsán éppen beleszerettem a főzésbe, és szakácskolába járok, meg nyilvánvalóan két picit gyereket nevelek, ami önmagában **egy** főállás. Albumot is írunk, most lesz a zenekar tizenöt éves.

– És hol tart ezen a 15. évfordulón az Anna & the Barbies?

– Az Anna & the Barbies **egy** elképesztő átalakuláson ment át az elmúlt **egy**-két évben, velük természetesen én is: tényleg **egy** hihetetlen, mélységeit megmutatni képes, lelkét feltáró, nagyon cizellált, nagyon profi bandává kezdünk összeérni, ami **egy** letisztulással is jár. Nekem sincs akkora nagy szükségem már arra, hogy mindig maskarákban, óriási sminkben meg hajakban jelenjek meg, mert egyszerűen merem a lelkemet megnyitni. El mertem hinni tizenöt év alatt, hogy ez van annyira jó, hogy ne kelljen feltüpirozni. Közben összeforrt zeneileg is a zenekar, tényleg a próbateremben mosolyogva, izzadva próbálunk négy-öt órát pisilés nélkül, mert annyira élvezzük azt, hogy milyen színvonalon tudunk zenélni. Ráadásul hozzájött az, hogy hihetetlen időpontokban, nagyon jó színpadokon játszunk, mind fesztiválokon, mind klubokban. Már nem az van, hogy **egy** jól zenélő zenekar, hanem most már **egy** csont nélkül jól zenélő zenekar vagyunk, amelynek a technikai körülmények is mind adottak.

Pásztor Annának lételeme a színpad

FOTÓ: FACEBOOK/ANNA & THE BARBIES

– Akkor nem érzed, hogy nehezebben fogadnák a különleges személyiséged?

– Nem. Valami miatt ez a furcsa távolságtartás már az első koncerten abszolút megtört. Azóta hihetetlen, hogy mennyi helyen voltunk. Amikor elterjed, hogy ez a zenekar, az Anna and the Barbies rendben van, akkor nagy szeretettel ölelnek magukhoz, ilyen igazi őszinte szeretettel, s ez páratlan azért.

– Amúgy mennyiben különbözik a színpadi Anna a hétköznapitól?

– Hála az égnek, nem ilyen vagyok a hétköznapokban, hanem teljesen nyugodt és élhető. De ez nem szétvá-

az énem minden színét, és még most is biztosan vélem, hogy nagyon sok szín van még bennem, amit még ki lehet aknázni. Most épp a visszafogott Annával kacérkodok és a nőies Annával, például tegnap volt **egy** fotózás, ahol **egy** nagyon letisztult, majdnem smink nélküli dolgot próbáltunk ki, és az is működik. Ezzel az üzenetcsomagom annyi, hogy nyugodtan az emberek bátran merjenek játszani, mert tényleg **egy** óriási színház az élet, és minden szerep rád van szabva, ha van kedved eljátszani.

– Az anyaság ilyen szempontból változtatott rajtad?

– Ez is csak **egy** új szín. Nagyon sok és erőteljes színt adott az

nézzenek ki hétköznap is, mint a színpadon, de én teljesen ellentéte vagyok annak, mint amit színpadon láttak: kis kontyom van, semmi sminkem, s tornacipőben voltam meg **egy** nagy fiúkabátban. Nekem abszolút nincsenek sztár-allűrjeim a hétköznapokban.

– De az, hogy színpadon vagy, lételemed, gondolom...

– Az tölts fel, én meg is örülnék, hogyha nem csinálhatnám. Ez nekem **egy** terápia. Azt mondta az egyik pszichológus ismerősöm, hogy addig nem lesz semmi bajom pszichésen, amíg a mérgefogamat tudom koptatni a színpadon, meg az üzenetemet átadhatom, meg a misz-

– Amit most látni fogunk a turné során...

– Igen, november 22-étől december 3-áig vagyunk úton. Megfordulunk olyan városokban is, amelyekben még nem voltunk, többek közt Csíkszeredában és Brassóban.

A turné erdélyi állomásai:

november 28. – Kolozsvár, Form Space
november 29. – Székelyudvarhely
november 30. – Csíkszereda, Grund
december 1. – Sepsiszentgyörgy, Szimpla
december 2. – Brassó, Temple Pub